

predsjednik
Thomas S. Monson

Miran ću biti tad!

Jedan dan prije nekoliko godina, nakon što sam riješio sav posao u uredu, osjetio sam jak dojam da moram posjetiti stariju udovicu koja je bila pacijent u staračkom domu u Salt Lake Cityu. Odmah sam se tamo odvezao.

Ušao sam u njezinu sobu i vidio da je prazna. Pitao sam jednu od zaposlenica gdje bih je mogao pronaći, pa su me uputili u dnevni boravak. Tamo sam našao tu dragu udovicu s njezinom sestrom i drugom prijateljicom, koje su joj došle u posjet. Vodili smo ugodan razgovor.

Dok smo razgovarali, čovjek je prišao vratima kako bi uzeo limenku soka iz automata. Pogledao je prema meni i rekao: »Pa ti si Tom Monson.«

»Da«, odgovorio sam. »A ti izgledaš kao Hemingway.«

Potvrdio je da je Stephen Hemingway, sin Alfreda Eugenea Hemingwaya, koji je služio kao moj savjetnik dok sam bio biskup prije puno godina i kojeg sam zvao Gene. Stephen mi je rekao da je njegov otac u istoj zgradi i da je na samrti. Gene je zazivao moje ime pa me obitelj pokušala kontaktirati, ali nisu uspjeli naći moj telefonski broj.

Smjesta sam se ispričao i otišao sa Stephenom do sobe mog bivšeg savjetnika gdje su se njegova ostala djeca okupila, bez njegove žene koja preminula prije nekoliko godina. Članovi obitelji su smatrali moj susret sa Stephenom u dnevnom boravku kao odgovor Nebeskog Oca na njihovu veliku želju da vidim njihovog oca prije nego što umre i odgovorim na njegov poziv. I ja sam imao taj osjećaj, jer da Stephen nije ušao

u sobu točno u tom trenutku, ne bih uopće znao da je Gene u zgradi.

Blagoslovili smo ga. Duh mira je prevladao. Imali smo lijep susret, a zatim sam otišao.

Idućeg sam jutra primio telefonski poziv koji mi je otkrio da je Gene Hemingway preminuo – samo 20 minuta nakon što smo ga njegov sin i ja blagoslovili.

Izmolio sam tihu molitvu iz zahvalnosti Nebeskom Ocu za njegovo vodstvo koje me potaknulo posjetiti starački dom i odvelo me do mog dragog prijatelja Alfreda Eugenea Hemingwaya.

Volim misliti da su misli Genea Hemingwaya te večeri – dok smo se grijali u sjaju Duha, ponizno se molili i izgovarali svećenički blagoslov – odzvanjale riječima pjesme »Na moru u burnoj noći«:

*Nemoj me pustiti samog,
vodi me, Kriste, Ti:
vodi po moru tog svijeta tamo,
gdje dom je moj nebeski!*

Još uvijek volim tu pjesmu i svjedočim o utjesi koju nudi:

*Ti me spasi iz silne vode,
na stijenu Ti metni me!
Dok vjetar sumnje i straha
nalijeće na me sad,
uzmi moj čamac u svoje ruke,
i miran ću biti tad!¹*

Kroz suze i kušnje, kroz strahove i patnje, kroz bol i usamljenost zbog gubitka voljenih osoba, prisutna je uvjerenost da je život vječan. Naš Gospodin i Spasitelj živući je svjedok da je tako.² Njegove su riječi u svetim zapisima dovoljne: »Prestanite i znajte da sam ja Bog!« (Psalam 46:11). Svjedočim o toj istini.

NAPOMENE

1. »Na moru u burnoj noći«, *Crkvena pjesmarica*, broj 20.
2. Vidi Richard L. Evans, »So Let Us Live to Live Forever«, *New Era*, srpanj 1971, 18.

PODUČAVANJE IZ OVE PORUKE

Ova poruka može utješiti one koji su zbog smrti izgubili voljenu osobu ili one koji se bore s nekim iskušenjem. Kao dodatak poruci predsjednika Monsona, možete pročitati sljedeće stihove iz Svetih pisama, ovisno o potrebama onih koje podučavate: Job 19:25–26; 1. Korinćanima 15:19–22; Mosija 24:13–15; Nauk i savezi 122:7–9. Ako budete potaknuti, možete svjedočiti o miru koji vam je Spasitelj dao u vašim kušnjama.

MLADI

Izliječi moje srce

Kelsey LeDoux

Na godišnjicu smrti moga brata prisjetila sam se vremena koje je prošlo nakon njegove smrti. Sjetila sam se ne samo izrazite boli koju sam osjećala nego i blagoslova koje mi je Bog dao.

Nikad nisam shvaćala kako su ljudi mogli reći da im smrt voljene osobe može donijeti blagoslove. Nisam

nikako mogla shvatiti kako mogu biti radosna i zahvalna za nešto što me toliko povrijedilo. Ali jedne mi se noći pogled na to potpuno promijenio.

Probudila sam se usred noći s najvećom boli u srcu koju sam ikad imala. Bol me gušila. Pala sam na koljena i plakala u molitvi Nebeskom Ocu. Čitav sam život učena o pomirenju i čudesnim iscjeliteljskim moćima Isusa Krista. Sada je moja vjera bila na kušnji. Vjerujem li zaista? Molila sam Oca na Nebu da mi izliječi srce. Bol je bila prevelika za mene samu.

Tada me preplavio osjećaj mira, utjehe i ljubavi. Osjetila sam kao da me Bog zagrlio svojim rukama i štitio od intenzivne boli koju sam osjećala. Još uvijek mi je nedostajao moj brat, ali sam sada bila u stanju sve vidjeti drugim očima. Bilo je toliko toga za naučiti iz tog iskustva.

Znam da su Gospodinova ljubav i mir dostupni. Mi ih samo trebamo prihvatiti.

DJECA

Odaberite biti mirni

Predsjednik Monson kaže da kada smo mirni i pobožni, možemo osjetiti mir i dobiti jače svjedočanstvo našeg Nebeskog Oca. A Sveti Duh nas može bolje potaknuti kako pomagati drugima.

Zapišite ili raspravite s vašim roditeljima jedan način kako možete biti mirni. Tada si uzmite vremena ovoga tjedna da to isprobate. Nakon što to učinite možete u dnevnik upisati svoje osjećaje i poticaje koje ste imali.

Vjera, obitelj, potpora

Aktivacija

Uz molitvu, proučite ovaj materijal i, ako je prikladno, porazgovarajte o njemu sa sestrama koje posjećujete. Postavljajte pitanja koja će vam pomoći ojačati vaše sestre te Potporno društvo učiniti aktivnim dijelom vlastitog života. Za više informacija posjetite reliefsociety.lds.org.

Naš prorok, predsjednik Thomas S. Monson nas je ohrabrio da »posegnemo za spas onih koji trebaju našu pomoć i podignimo ih na višu stazu i na bolji put... Ovo je Gospodinovo djelo, a kad smo na Gospodinovoj dužnosti... imamo pravo na Gospodinovu pomoć.«¹

Prije mnogo godina su LaVene Call i njezina suradnica kućna posjetiteljica posjetile manje aktivnu sestru. Pokucale su na vrata i vidjele mladu majku u kućnoj haljini. Izgledala je bolesno, ali su brzo shvatile da je problem alkohol. Kućne posjetiteljice su sjele i razgovarale s mladom majkom koja se mučila.

Nakon što su otišle, rekle su: »Ona je Božje dijete. Imamo obvezu pomoći joj.« Posjećivale su je često. Svaki puta bi mogle vidjeti i osjetiti promjenu na bolje. Pozvale su sestru da sudjeluje u Potpornom društvu. Iako s oklijevanjem, na kraju je redovito sudjelovala. Nakon ohrabrenja, ona, njezin suprug i kći počeli su

dolaziti u Crkvu. Suprug je osjetio Duha Svetoga. Rekao je: »Napravit ću ono što je biskup predložio.« Sada su aktivni članovi Crkve i zapečaćeni u hramu.²

Iz Svetih pisama

3. Nefi 18:32; Nauk i savezi 84:106; 138:56

Iz naše povijesti

Pomagati onima koji su zastranili da se vrate evanđelju Isusa Krista oduvijek je bio dio bića svetaca posljednjih dana i članica Potpornog društva. Predsjednik Brigham Young (1801–1877) rekao je: »Imajmo sućuti jedni prema drugima... a neka oni koji vide vode slijepe dok oni ne budu vidjeli put sami za sebe.«³

Eliza R. Snow, druga vrhovna predsjednica Potpornog društva, izrazila je zahvalnost sestrama u Ogdenu u Uti, SAD, za njihove napore da se međusobno ojačaju. »Svjesna sam da veliki dio donacija [u smislu službe] nikada ne dospije u [zapisničke] knjige«,

rekla je. Ali shvaćajući da se vodi nebeski zapisnik o radu sestara dok pomažu onima čija su srca postala hladna, rekla je: »Predsjednik Joseph Smith rekao je da je ovo društvo uspostavljeno kako bi spašavalo duše... Druga knjiga se čuva u kojoj su zapisani vaša vjera, vaša dobrota, vaša dobra djela i riječi... Ništa nije izgubljeno.«⁴

NAPOMENE

1. Thomas S. Monson, »The Sacred Call of Service«, *Liahona*, svibanj 2005, 55, 56.
2. Pismo vrhovnom predsjedništvu Potpornog društva od kćeri LaVene Call.
3. Brigham Young, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 107.
4. Eliza R. Snow, *Daughters in My Kingdom*, 83.

Što mogu učiniti?

1. Imam li pouzdanja pitati manje aktivnu sestru da sudjeluje na sastanku Potpornog društva sa mnom?
2. Osjećaju li sestre o kojima se brinem da mi mogu slobodno postavljati pitanja o evanđelju?